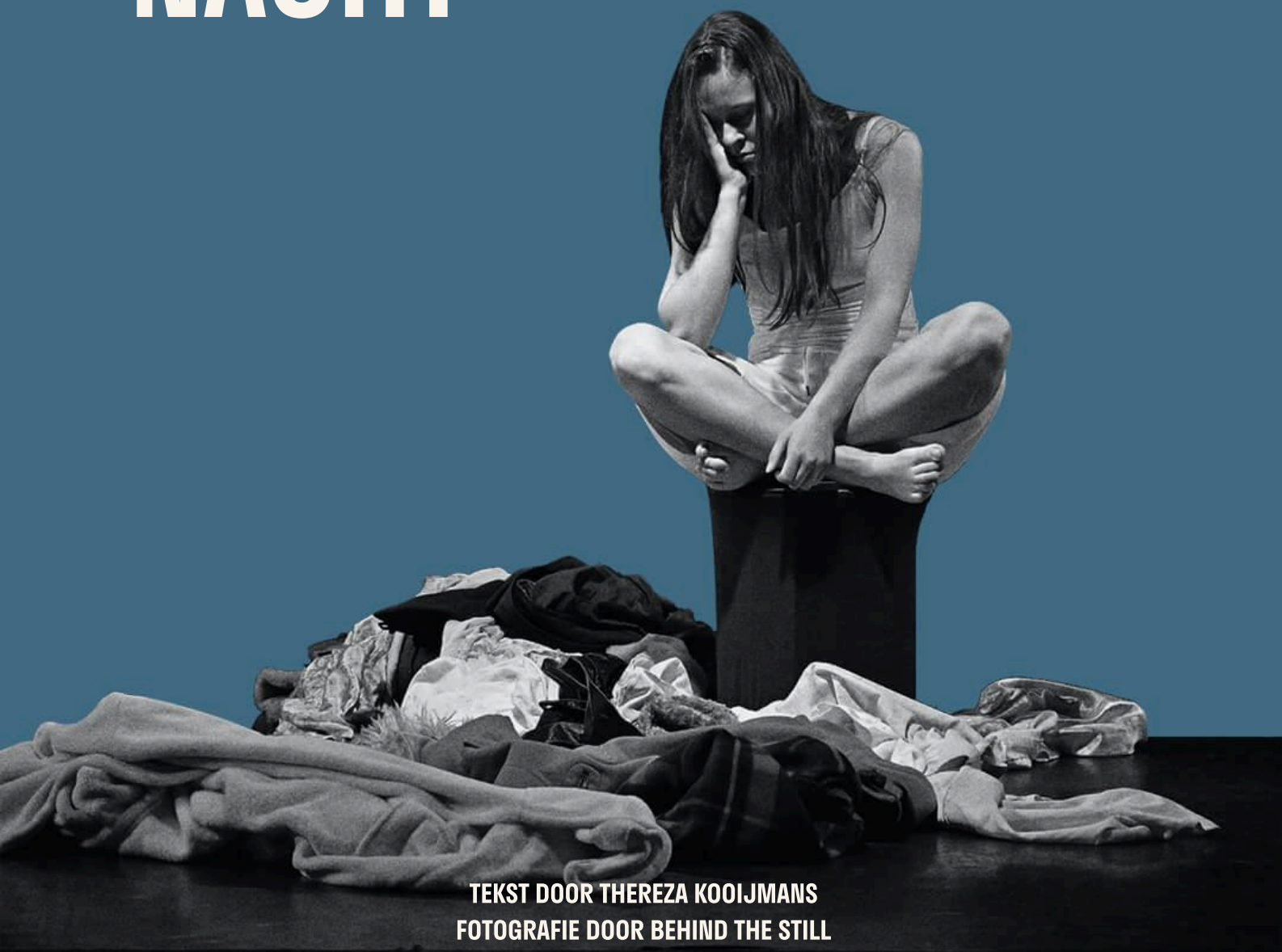

THEATER

EEN VOORSTELLING OVER HET UITERSTE PUNTJE VAN DE NACHT

TEKST DOOR THEREZA KOOIJMANS
FOTOGRAFIE DOOR BEHIND THE STILL

INLEIDEND WOORD

Samen met collega-maker Ino Mijland maakte ik in het schooljaar 2022/2023 een voorstelling over 04:00 s' nachts (ontstaan vanuit het gedicht 'Four in the morning' van Wislawa Szymborska). Een voorstelling door en voor tieners, over het uur dat het geen nacht meer is, maar ook nog geen ochtend. Als je nog niet in slaap bent gevallen, ben je te laat, en als je al wakker bent, ben je te vroeg. Een tussenruimte, een vacuüm, waarin fantasieën, angsten, wensen en dromen alle ruimte hebben om te bestaan. In deze tussenruimte ben je alleen en is alles wat je denkt, voelt, ervaart en doet alleen van jou.

De kroeg van de straat zet haar tl-licht aan. Dat wat onzichtbaar was ontstaan, wordt plots zichtbaar; elke vezel en elke porie is nu te zien voor iedereen die nog wakker is. Mensen strompelen beschaamd naar buiten.

De McDonalds is al dicht.

De treinen rijden pas over een uur weer.

Een oordeelloos uur.

'04:00'

Met deze voorstelling wilden we laten zien dat er achter elk individu veel meer schuilt dan de maskers die we overdag zien. We creëerden herkenning, een gevoel van je-bent-niet-alleen en maakten hiermee bespreekbaar wat we normaal gesproken niet onder woorden kunnen brengen. Net zoals het moment wanneer de tl-lichten in de kroeg aangaan en ons volledig onbeschaamde zelf plotseling zichtbaar wordt. Onze voorstelling was een beeldend bewegingstheater, waarbij we het publiek uitdaagden om die naar binnen te kijken. We nodigden het publiek uit op het toneel, omdat dit de enige manier was om de voorstelling werkelijk te ervaren, door er deel van uit te maken.

Het puberende brein, verstrikt in het vacuüm van 04.00 uur 's nachts, waar je enkel aan kan ontsnappen als je slaapt.

Margot danst voorzichtig in haar kamer zodat de vloer niet kraakt.

Joris trekt zijn moeders hakken aan.

Floris staat in het licht van de koelkast met chocoladestrepen rond zijn mond en een halflege pot augurken in zijn hand.

De eenzame man loopt voor de 7^e keer vandaag met zijn hond hetzelfde rondje door het park grenzend aan de straat. Op zoek naar een nieuwe route maar bang om van het pad af te wijken.

Lise stopt sokken in haar bh.

Niels moet. Nu. Slapen.

Runi praat met zijn onzichtbare vriend die alleen hier nog bestaat.

De buurman praat met zijn overleden vrouw.

Moeder maakt zich zorgen om zoon die nog niet thuis is van de kroeg.

Jonathan wil niet naar huis want er wacht toch niemand op hem.

Kiki zingt haarzelf in slaap.

Emma fantaseert over een leven als glazenwasser na het gymnasium.

Dunja wandelt zonder haar lenzen in zodat ze naar binnen kan kijken in plaats van naar buiten.

Yessin wordt lastiggevalen door een verlangen waarin hij met zijn beste vriend zoent.

Eva plant zorgvuldig de moord op haar beste vriendin

CONFESSIONS VAN EEN TIENER OM VIER UUR 'S NACHTS

Tijdens de repetitieperiode hadden we één nachtrepetitie, waar we een hele nacht met onze tieners repeteerden. We fietsten iets voor 04:00 naar het strand, zodat we om 04:00 daar tijd konden doorbrengen. We filmde materiaal en dat materiaal werd getoond op diverse beeldschermen bij het optreden. Tijdens deze opname hoorde je de biechten van onze spelers:

SCENE 2: VOICE-OVER + BEELD STRAND

TEKST VIA TWEE MICS ACHTER HET TONEEL.

Er worden 3 TV's opgereden door Jasper terwijl hij een groene appel eet. Hij wil heel graag iets zeggen maar dat kan niet want hij is een appel aan het eten. Telkens als hij klaar is neemt hij weer een hap. Daarna hoort het publiek de confessions en zien zij beelden op deze TV's.

PIPPA

Als ik in de schemering door mijn wimpers heen naar mezelf in de spiegel kijk, met mijn rechterbeen naar voor, staand op mijn tenen, mijn heup naar voren draaiend, mijn buik ingehouden, mijn lippen los op elkaar, mijn hoofd schuin leunend, vind ik mezelf echt heel mooi.

CLARE

Ik zat dus laatst te denken, tussentijd. Er zit geen tijd tussen tijd.

PHINE

Ik ben ervan overtuigd dat als ik onder mijn deken lig, ik veilig ben.

AMÉ

Ik pas niet meer in de door mijn moeder gekozen blouse en ze vraagt er elke week naar.

FLORENS

Iedere avond om half 11 hoor ik de voetstappen van mijn moeder en doet ze zachtjes de deur van mijn slaapkamer open. Zij denkt dat ik slaap, maar ik slaap nooit.

ALYSSA

Mijn vader drinkt altijd oploskoffie, maar ik denk dus niet dat het werkt.

MELINE

Ik heb geleerd om te zwemmen maar nooit hoe te drijven.

JASPER

Als ik denk dat niemand mij kan horen dan sluip ik mijn slaapkamer uit om een chocoladereep uit het keukenkastje te pakken en deze binnen een minuut onder mijn deken op te eten.

BRUNI

Ik ben bang dat ik bang blijf en ik vrees dat ik gelijk heb.

Tijdens beelden van het strand.

BRUNI

Ik vlucht in mijn slaap.

In waanzinnige dromen die werkelijkheid overstijgen.

In het geluid van stil voorbijdrijvende wolken.

Omdat ik als ik slaap niet met open ogen in de werkelijkheid hoef te trappen.

En er niets overblijft.

Morgen is er weer een dag.

Maar laat de nacht duren.

Opdat ik kan wegkruipen onder mijn gesloten oogleden..

DE MOORDMONOLOG

Tijdens het proces daagden Ino en ik onze tieners uit om aan te raken wat stilletjes in onze breinen leeft. We vroegen hen om toe te geven dat we soms vreemde, ingewikkelde, illegale gedachten hebben, net ieder mens. We vroegen hen die gedachten een keer uit te spreken, zonder te oordelen. Dit alles met als doel te laten

zien dat het normaal is, dat iedereen ze heeft. En omdat het soms heel leuk is om het volwassen publiek te choqueren, vooral als je 15 bent.

Heel veel verschillende gedachten kwamen voorbij. Van een aantal van deze gedachten schreef ik een monoloog voor in de voorstelling.

=====

Lief dagboek,

Vandaag was het best wel een leuke dag, ondanks dat ik naar school moest. Het was een dag die ik van tevoren niet had gepland. Spontane dagen blijven toch de leukste.

De zon scheen, mijn laatste lesuur viel uit en ik ben naderhand met een groep vrienden naar de stad gegaan.

Zoals je weet heb ik een hele leuke vriendengroep, alleen heb ik moeite met... haar...

Ze loopt iedere dag met nieuwe kleding rond, lacht veel te hard en iedereen vindt haar leuk. Ook Jeroen.

Gisteren zag ik ze briefjes uitwisselen in de gang.

Vandaag hield hij haar hand vast.

Ze heeft zwart golvend haar, zachte bruine ogen en ik haat haar.

Als ik aan haar rode tikkende nagels denk voel ik mijn bloed borrelen, mijn hart gaat sneller kloppen en ik heb de neiging om een stoel door het klaslokaal te gooien.

Maar goed, vanmiddag dus.

Nadat we onze milkshakes op hadden gedronken ging iedereen naar huis. Iedereen zijn eigen kant op. Ik moest naar rechts, zij naar links. Het voelde alsof mijn benen een eigen leven leidde en ik sloeg ook linksaf. Haar zwarte haar zat in een zwiepende paardenstaart. Ik staarde ernaar en het hypnotiseerde mij volledig. Ik versnelde. Higgend rende ik achter dit vreselijk overdreven stuk vrouwmens aan. Ze draaide zich geschrokken om en haalde opgelucht adem toen ze mij zag. De sukkel. Ze lachte en wilde iets zeggen. Ik wilde haar gewoon heel even niet meer horen en sloeg vol met mijn vuist in haar maag. Terwijl ze naar adem hapte sleurde ik haar mee naar een steeg midden in de stad. De steeg was leeg, op een paar duiven na. Onze enige getuigen.

Ze begon te kermen, maar dat interesseerde mij niet. Nu was ik eens aan de beurt.

Ik pakte haar wijsvinger en maakte met haar roodgelakte nagel een mooie diepe kras van haar schouder, over haar armen, via haar zachte buik naar haar bovenbenen. Druppeltjes bloed volgden onze verstrengelde vingers. Met

verschrikte ogen keek ze toe hoe ik in een sierlijk handschrift het woord
'Kuthoer' op haar benen schreef.
Ik had vrij spel.

Toen trok ik langzaam maar zeker al haar perfect gestylde haren uit haar hoofd
en maakte er een mooie vlecht van. Ik knoopte de vlecht zorgvuldig om haar
nek heen en trok haar keel dicht.

Ze keek mij paniekerig aan. Ik heb mij nog nooit zo goed gevoeld.

Ze zakte als een lappenpop ineens en ik pakte een steen van de grond en
maakte daarmee een gat in haar buik.

Alles wat ooit mooi aan haar was lag in kleine hoopjes op de grond. Nu kon
iedereen zien hoe ik haar zie. Haar walgelijke innerlijk werd via slappe, gore
darmen aan de buitenwereld getoond.

Alles wat ooit van haar was, was nu van mij.

Ze leefde nog wel. Gek genoeg.

Dat zag ik aan de paniek in haar ogen met vreselijk lange wimpers die snel
knipperden

Ik zette een stap naar achter om mijn kunstwerk te bewonderen.

Ik zag het wezentje wat zij ooit was spartelen en stuip trekken.

Ik moest er om lachen.

Hardop lachend pakte ik mijn flesje cola zero en nam een slok.

De rest van het drankje gooide ik in haar gapende gat.

Het maakte haar rustig.

Gelukkig maar.

Ik voelde mij sterk, krachtig en mooi naast dit hoopje mens.

Het deed mij denken aan dat ene liedje.

Zingt. (Dat ik je mis - Maaïke Ouboter?)

Het was half 6, tijd om naar huis te gaan.

Mama wachtte met het eten.

Het was een heel spontane dag

Dat zijn de leukste.

Neuriet het nummer nogmaals?

OP ZOEK NAAR EEN THEATERTEKST OP MAAT?

INFO@THEREZAKOOIJMANS.NL

@THEREZAKOOIJMANS

TK